Melanie Dobson

ASCUNSĂ printre STELE

Traducere de Dana Ciupe

CASACĂRȚII
Oradea, 2021

Copyright © 2018 by Melanie Dobson
Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Hideen Among the Stars.*
Publicată cu permisiune din partea Tyndale House Publishers, o divizie a Tyndale House Ministries.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Ascunsă printre stele
de Melanie Dobson
Copyright © 2021 Casa Cărţii
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOBSON, MELANIE
Ascunsă printre stele / Melanie Dobson ; trad. de Dana Ciupe. - Oradea : Casa Cărții, 2021
ISBN 978-606-732-186-9
I. Ciupe, Dana (trad.)
821.111

Traducerea: Dana Ciupe
Editarea: Daniel Fărcaș
Corectura: Lavinia Filipaș
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259 472 640

CEHOSLOVACIA
GERMANIA
Viena
München
Salzburg
AUSTRIA
Lacul Hallstatt
Castelul Schwansee
Hallstatt
Obertraun
ELVEȚIA
ITALIA

Capitolul 1

Annika

Lacul Hallstatt, Austria
Martie 1938

Lama unui hârleț ce trecea prin iarba brumată – aceasta își amintea ea cel mai bine din primăvara anului 1938. În anul ce a urmat, chiar și în cele mai întunecate nopți, aproape că putea auzi iarăși acel frecuș al hârlețului și sunetul vocii lui Max Dornbach cum o striga pe nume.

— Annika? se revărsase glasul lui în sunetele curgătoare ale acelei seri, însă inima ei bătea într-un ritm propriu, parcă învârtindu-se buimacă asemenea unor semințe-umbreluțe de păpădie prinse într-o furtună din Alpi.

Cum știuse, oare, Max că se ascunsese în spatele pinilor?

Când aruncase o privire furișă printre crengi, îl surprinsese uitându-se direct la ea. Cu reținere, sau cel puțin încercând să pară că ezită, pășise afară din adăpost în razele albăstrui ale lunii care îi luminau haina de iarnă a lui Vati, pe care și-o luase peste cămașa de stambă.

Temperatura scăzuse din nou până aproape de valorile de îngheț, însă Max era îmbrăcat doar cu o cămașă de in, ale cărei mâneci erau supuse până la coate. Mânecile acelea ascundeau niște brațe puternice, care vâsliseră la o barcă *fuhr* pe lacul Hallstatt în aproape toate cele șaptesprezece veri de când se născuse el, sculptându-i mușchii de parcă ar fi fost o ramură de mesteacăn, pe care tatăl ei o prelucra pentru bănci și scaune.

— Ce faci aici afară? întrebase el, cu toate că ea ar fi trebuit să îi pună lui acea întrebare.

El fusese cel ce o trezise când se furișase pe lângă coliba în care stăteau împreună în pădure.

La început, crezuse că era Vati, furișat pe lângă fereastra ei când se întorsese de la cârciumă, dar apoi văzuse șuvițele blonde din părul castaniu al lui Max, cu hârlețul pe umăr ca și cum ar fi o pușcă gata de luptă. Îi plăcea să creadă că intenționat foșnise crengile și că îi fusese și lui la fel de dor de ea în aceste luni de iarnă.

— M-ai trezit, zise Annika făcând încă un pas spre el. Nu am știut că te-ai întors de la Viena.

— Părinții mei au vrut o vacanță.

Familia Dornbach venea în vizită în perioada Crăciunului, dar nu prea des primăvara, când Max avea cursuri la *Gymnasium* [termen folosit pentru „liceu" – n.tr.]. Spre deosebire de tatăl lui Annika, părinții lui Max considerau că o educație ce presupunea studiul cărților era de o mare importanță.

— Îi voi spune lui Vati că ești acasă, a zis ea. Îți poate face focul.

— Nu e nevoie.

Max apăsă cu piciorul iarăși pe hârleț, întorcând o altă grămadă de pământ. Annika își imagină bulgării de pământ căscând somnoroși după lunga perioadă de hibernare din timpul iernii și tremurând în atmosfera atât de rece.

— L-a aprins deja tata.

Annika nu realizase că Herr Dornbach putea face și singur focul; însă, pe de altă parte, chiar și după cei cincisprezece ani – întreaga ei viață – în care locuise tot pe acea moșie, nu știa prea multe despre părinții lui Max. Nici Herr Dornbach, nici Frau, soția lui, nu avuseseră nicio tentativă de împrietenire cu vreo persoană de rang inferior poziției lor, cu atât mai puțin cu fiica îngrijitorului moșiei lor.

Annika se uită la acea bucată de pământ zgronțuros adăpostit între pini și întrebă:

— De ce sapi noaptea?

Când el clătină din cap, refuzând să-i încredințeze acest secret, inima ei se strânse. Nu spusese niciodată nimănui vreunul dintre

secretele lui – nici despre crestătura din barca cu motor a tatălui lui de acum patru veri, nici de tăietura de pe piciorul lui Max pe care o bandajeze împreună cu el, nici despre seara în care plânsese din cauza pierderii lui Pascal, vulpița salvată din pădure.

Pascal se odihnea acum în pace în această bucată de pământ împreună cu mulți alți iepuri, patru pisici, două veverițe și un sticlete, fiecare mormânt fiind însemnat printr-o grămăjoară de pietre în formă de piramidă, culese de Max de pe Hoher Sarstein, muntele ce se înălța deasupra moșiei familiei sale.

Când fuseseră mai mici, Annika îl ajutase pe Max să țină o slujbă pentru fiecare animăluț, făcându-și cruce cu solemnitate de fiecare dată când Îi încredințaseră lui *Gott* [din germană: Dumnezeu, n.ed.] grija pentru acele animale. Odată îi scăpase un râset în timp ce recitaseră cuvintele din Cartea lui Iov:

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, Îl voi vedea totuși pe Dumnezeu…”

De acea dată, îngropaseră un gândac pe care îl numiseră Charlie și gândul că această creatură stătea în fața unei Ființe divine cu cele șase picioruțe ale sale tremurând de frică o făcuse pe Annika să râdă. Privind în urmă, nu era deloc nostim acest gând – era chiar lipsit de respect – însă pe atunci avea doar opt ani și o cam neliniștea gândul morții și al necunoscutelor legate de viața de dincolo. Nu-l putea vedea în fața ei decât pe Charlie, gândacul, înspăimântat și simțindu-se la fel de mic cum s-ar fi simțit și ea sub privirea Celui Atotputernic.

Max nu o mai invitase la o altă înmormântare după acea vară, cu șapte ani în urmă. Crezuse că se lăsase de obiceiul lui de a-și îngropa animăluțele moarte acolo, dar se părea că făcea acest lucru noaptea, când nu era nimeni să râdă de el.

Ea se apropie de groapă. O plasă de material în care se țineau semințe odihnea lângă hârleț, parte din ea fiind ascunsă în spatele lui Max.

— Ce vrei să îngropi aici?

— O, *Kätzchen* [din germană: pisicuță, n.ed.], zise el clătinând din cap. Încă de când erau la grădiniță, el o numise „*Pisicuță*”, ca și cum ar fi fost unul dintre animăluțele lui.

Annika își strânse pumnii și își îngropă mâinile adânc în buzunarele hainei lui Vati.

— Nu sunt pisică.

Max se apucă din nou de săpat, atacând parcă solul, hotărât ca hârlețul să iasă câștigător. Când Annika ridică plasa, el i-o smulse din mână.

— Nu este pentru tine.

— Ai mai pierdut vreun animal? îl întrebă ea, ținând încă de marginea plasei.

Era mai grea decât se așteptase.

El clătină din nou din cap, de data aceasta mai încet.

— Mă tem că suntem pe punctul de a pierde totul.

Tonul acesta neobișnuit din vocea lui o sperie.

— Nu înțeleg.

El mai întoarse două brazde de pământ, iar ea puse plasa în groapă. Apoi, el apăsă pământul la loc și îl îndreptă cu hârlețul încolo și încoace, ca și cum ar fi vrut să-l netezească la loc.

— Haide, zise într-un final, urcând spre gardul de pini care despărțea acest teren de Schloss Schwansee, castelul familiei sale.

— Ce s-a întâmplat, Max?

— Parlamentul a aprobat anexarea noastră la Germania.

— Știu, răspunse ea, bucuroasă că îi împărtășise măcar atât din problemă. Vati este încântat.

„Reich-ul german nu mai este dispus să tolereze asuprirea a zece milioane de nemți din afara granițelor."

Aceasta spusese Hitler la radio luna trecută. El le promisese salvarea, eliberarea austriecilor ce fuseseră tratați necorespunzător. *Anschluss* [anexarea Austriei la Germania – n.tr.] – cum îi spunea el – fusese interzis prin Tratatul de la Versailles, însă noul Führer [titlu purtat de Adolf Hitler – n.tr.] nu părea deranjat de tratate sau de lipsa de interes a cancelarului Austriei față de unirea dintre țara lui și Germania.

Tatăl ei sărbătorise acest *Anschluss* la cârciună. El luptase ca infanterist în Marele Război și considera că această unire nu doar că va revitaliza Austria, ci era și un fel de despăgubire pentru pierderile amare ale imperiului lor în urmă cu douăzeci de ani.

De data aceasta, zisese Vati, nimeni nu va mai putea învinge o Germanie unificată.

Max se opri lângă bordura de pini, pe unde se strecurau pe iarbă câteva raze de lumină de la ferestrele castelului, acoperind lumina albăstruie a lunii.

— Tatăl tău e mulțumit că nu este evreu.

Annika ridică din umeri.

— Niciunii nu suntem evrei.

Excepție făcea doar prietena ei, Sarah, dar Hitler nu avea cum să aibă treabă cu austriecii evrei ce locuiau în Alpi. Doar turiștii de vară și câte un schior mai vizitau munții aceștia și lacul lor.

Max își apăsă mâinile pe umerii ei, astfel încât să nu-i mai poată ridica. Ea încercă să se uite în ochii lui, dar atingerea lui o făcu să vibreze până la degetele de la mâini și de la picioare.

— Adolf Hitler nu este un salvator. Este întruchiparea diavolului.

Ochii lui Max scânteiau și tonul său tăios o sperie.

— Și nu va fi mulțumit să obțină doar devotamentul țării noastre, *Kätzchen.* Va vrea și inimile poporului nostru.

Annika auzise relatări despre Hitler și bandiții săi, despre anii în care Hitler stârnise tulburări pe străzile Austriei, însă totuși protestă.

— Casa lui Hitler este la Berlin acum.

Max îi lăsă umerii și ieși de după gardul de pin.

— Asta nu îl va opri să își clădească Reich-ul și aici.

Annika dârdâia mergând în urma lui Max spre coliba în care locuia împreună cu tatăl ei, deși încerca să se convingă că tremuratul din adâncul ființei ei ce îi ardea pielea e din cauza frigului. Nu îl auzise niciodată până atunci pe Max vorbind despre politică. De obicei, vorbea despre animăluțele lui, despre școală sau despre muzica ce îi plăcea mult la Viena. Ea, devotata lui ascultătoare, îi sorbea poveștile în fiecare vară, precum și în săptămânile de iarnă când venea la schi.

În dreapta ei, plăcile gri de pe turnurile castelului străluceau în lumina lunii. În secolul șaptesprezece, proprietarul minei locale de sare construise acest loc ca o fortăreață între munți și lac. Întreținerea și extinderile castelului reprezentau sursa de venit a tatălui ei și acum și a ei pe tot parcursul anului, cu toate

că ea visa să fie într-o zi stăpâna acestui castel și să bea ceai în salon în loc să lustruiască podelele.

Max puse hârlețul în șopronul cel mare în care Vati își ținea toate uneltele.

— Ar fi mai bine să te întorci în casă, până nu începe tatăl tău să se îngrijoreze.

Annika își afundă mâinile în buzunarele hainei.

— Mă bucur că ești aici.

— Nu stau decât o zi.

— Tot mă bucur.

El îi scoase mâna dreaptă din buzunarul călduros și își lipi buzele de ea.

— Să nu lași pe vreunul din oamenii lui Hitler să îți fure inima, Annika.

O lăsă de mână, dar aceasta rămase ridicată în aer în fața ei.

În casa mare, îl auziră dintr-odată pe Herr Dornbach înjurând agitat. Vocea lui Frau Dornbach răzbătu din bibliotecă, la fel de ridicată. Max intră repede pe o ușă lăturalnică în castel și închise fereastra de la bibliotecă, astfel ca măcar urechile Annikăi să fie scutite de cearta părinților lui.

Annika își târșâi picioarele peste iarba glazurată cu gheață până pe malul lacului. În mai multe locuri de pe moșie, erau bănci de mesteacăn, dar aceasta, de lângă stufăriș, era preferata ei.

Se așeză și, scoțându-și brațele din mânecile largi, și le încolăci în jurul pieptului. Aburul respirației ei se ridica precum niște norișori în aer, ca și cum ar fi vrut să escaladeze coasta muntelui ce cotea în jurul lacului, ca o nemaipomenită creatură de mare ce își păzește vizuina.

Lumina lunii strălucea pe suprafața apei și mai licăreau și câteva lumini de cealaltă parte a lacului, în satul Hallstatt.

Când fuseseră mici, ea și Max visaseră ca, într-o zi, să treacă lacul înot, dându-se la întrecere să vadă cine va câștiga. Dar, desigur, nu se întrecuseră niciodată. Vati nu ar fi avut treabă dacă ea ar fi vrut să încerce, însă Frau Dornbach era foarte preocupată de siguranța singurului ei fiu.

Oare de ce țipase așa Herr Dornbach în acea seară? Certurile dintre el și Frau Dornbach se întețiseră în acea vară, cuvintele lor

auzindu-se prin ferestrele deschise când Annika lucra în grădină sau când bătea cuie într-o scândură, ajutându-l pe Vati să facă o bancă sau să repare un zid.

Herr Dornbach strigase și la Vati vara trecută, dar de obicei din cauză că nu ajunsese destul de devreme la lucru, fiind prea molatic după o noapte la cârciumă.

Uneori, se întreba dacă și părinții ei s-ar fi certat la fel ca ai lui Max dacă ar mai fi trăit mama ei. Sau poate că Vati nu ar fi băut dacă nu ar fi murit mama. Uneori, Vati încă o mai striga în somn pe Kathrin, pe mama ei, iar amărăciunea lui se simțea ca o furtună ce scutura grinzile casei și pereții din lemn de pin.

Când se trezea, deseori o striga pe Annika, dar numai pentru că voia să îi aducă o ceașcă de cafea neagră, pentru a-și limpezi mintea.

Annika închise ochii, simțind răcoarea pe față în timp ce gândurile i se îndreptară spre tânărul care săpase în pădure cu puțin timp în urmă. O, dacă Max ar fi văzut-o cu buclele ei frumos aranjate și îmbrăcată în rochița roz pal de vară pe care și-o cususe pentru întoarcerea lui, nu înfofolită în haina ponosită a lui Vati…

Se întoarse și privi înapoi la lumina de la parterul a castelului, din bibliotecă, unde îi plăcea lui Max să stea și să citească una din multele cărți ce garniseau rafturile. Oare se uita și el înspre lac, la fel ca ea? Sau poate ducea dorul animăluțului pe care îl îngropase.

Gândul la oase îngropate îi întorcea stomacul pe dos, însă acele animale erau importante pentru Max, așa că erau și pentru ea – la fel de importante ca păstrarea secretelor lui.

O adiere mișcă puțin crengile, parcă răscolind și adâncul lacului din fața ei, și dorurile inimii sale. Și gândul i se întoarse la mâinile lui Max pe umerii ei și la buzele lui lipite de mâna ei.

Nu avea cum să îi fure altcineva inima, căci era deja furată. Și nimic nu ar fi putut schimba dragostea ce o simțea pentru Max Dornbach.

Absolut nimic.